

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Češko-nemška sprava.

Nepričakovano, kakor sprememba kulís na gledališkem odru, uprizorila se je češko-nemška sprava. Pred mesecem dnij ni jej bilo niti duha ne sluha, danes pa je gotova in pretekli ponedeljek, ko se je objavila po vseh časnikih, ostal bode znamenit v notranji zgodovini naše Avstrije.

Ko so se zaupni možje obeh strank sešli na Dunaji in začeli posvetovati se in pogajati, si nismo obetali pravega uspeha, dasi nam je bilo znano, da so došli na izrecno željo z najvišjega mesta, kajti nasprotstvo mej Čehi in Nemci je tako načelno, da se ne dá lahko premostiti, ker se ob vsej črti bje boj za obstanek. O konferencah samih pa ni prišlo razen izvestij o raznih obedih in večerjah prav nič v javnost. Zató je nastalo pravo presenečenje, ko se je v ponedeljek proglasila vsebina vsega zapisnika in češko-nemška sprava kot „fait accompli“.

Kakor v vsakem drugem slučaju, treba je tudi pri tej priliki vprašati se: „Cui prodest?“ Komu je ta sprava na korist? Iz tega, da sta češki in nemški klub vse določbe zapisnika jednoglasno vsprejela, bi se smelo sklepati, da je sprava obema strankama, Čehom in Nemcem koristna. Toda, če pomislimo, da ima vsaka sprava glavno ostrino le na jedno stran, če uvažamo, da so Staročehi zašli v zágato ter stali pred usodnim „aut — aut“, iz katerega ni bilo skoro nobenega družega pota, potem se s prepričanjem pridružujemo onim glasom iz Češke, ki trdijo, da Nemci praznujejo veliko zmago, katere troški se bodo zapisali Čehom na račun.

V tem mnenji nas potrjujejo tudi glasovi nemških listov. Vsi brez izjeme izražajo svoje veselje na tem izidu, na tem znamenitem dogodku. Še važneje pa se nam zde besede, ki so se tem povodom čule iz ust nemških voditeljev in katere so vse izražale odkritosrčno radost nemške stranke. Znani baron Scharschmid resumoval je nemške uspehe rekoč: „Vidite (iz zapisnikov), da so se zahteve Nemcev na Češkem, zaradi katerih smo ostavili deželni zbor češki, v najbistvenejših delih izpolnile. Nadejam se, da bode ta čin imel dobre nasledke za vse ostale Nemce centraliste v Avstriji, da se bodo tudi njih zahteve pravičnejše ocenjevale in da se razmere mej vlado in levico v državnem zboru znatno izboljšajo.“

Skoro še markantnejši so drugi pojavi. Voditelj Nemcev na Češkem, dr. Schmeykal, je v klubu nemških poslancev radostno vskliknil: „Mi stojimo pred preobratom zgodovine češke, kakeršnega ni bilo od druge polovice minolega stoletja. Naša stvar je, da to izkoristimo za svojo narodno državo in za svoje narodne interese.“

Drug voditelj Nemcev, mnogoimenovani doktor Plener pa je našteval jeden uspeh Nemcev za drugim, naposled pa rekel: „Prišlo se je končno do izpoznanja, da se ne more vladati brez Nemcev niti proti Nemcem; da se Avstrija ne more okrepiti, ako so Nemci nezadovoljni. To izpoznanje obrnilo se je na dobro vsem Nemcem. Nasledki konference neso samo uspehi Nemcev na Češkem, marveč podkrepljenje vseh Nemcev v Avstriji. Nemško pleme postalo je zopet činitelj, s katerim se mora računati. Brezupnost poslednjih let je odstranjena.“ Kot najglavnejšo trofejo, ki so jo Nemci odnesli iz te slavne zmage, pa zmatra Plener to, da se je doseglo priznanje in so se določile meje nemškemu ozemlju in so tako Nemci dobili trdno deželnopravno podlago za — nadaljne jezikopravne zahteve.

V istem zmislu piše Nemcev najglavneje glasilo „N. Fr. Presse“, katerej se same zadovoljnosti kar lica žare. Po njenem mnenji pridobili so Nemci neznatno a neizmerno važno postojanko. V bodoče bode v Češki nemško jezikovno ozemlje, Nemec more postati uradnik, ne da bi bil češčine zmožen, in s tem je prevrtno vse državno pravo ter uničena jezikovna politika vlade.

Nadalje piše isti list: Dva mrliča ležita na tleh: federalizem in klerikalizem. Položaj je tak, kakor v dnevi po porazu Hohenwartovem, ko so se bili raztrgali fundamentalni članki. Takrat bili so Čehi premagani, sedaj pa so za ustavo pridobljeni, federalizem razbil se je ob skalo državne misli. Federalizem je stoprav sedaj premagan in ž njim izginila je tudi nevarnost konfesionalne šole, kajti tudi tu potegnjena je meja, preko katere ne sme noben minister, če neče, da ne bi razrušil Avstrije.

Iz teh stavkov razvidna je nemška zmaga in njen pomen. To bil je prvi zmagonosni korak, drugi mu bodejo sledili in Nemci ne bodo prej mirovali,

dokler ne bodo grofu Taaffeju izpodkopali stališča ter odstranili Dunajevskega in Pražaka, na njihovi mesti pa posadili dvojico svoje stranke. Listi tudi že v tem zmislu pišejo: „Nemški poslanci v državnem zboru poznajo roko, ki jim je prizadela bolestno rano; spomin na žalost zadnjih deset let ni izginil iz spomina, mir na Češkem ne pomeni sprave z grofom Taaffeom.“

Iz povedanega si vsak čitatelj lahko sestavi perspektivo v bodočnost in videl bode, da ta pogled ni baš dražesten.

Ob odnošajih v Bosni, Hercegovini in v Novem Pazarju.

Nečemo sicer verjeti po vsem, kar pišo o položaji v Novej Avstriji srbske novine, vendar pa ne verujemo slepo preoptimistične pisavi nemških in vladnih organov. Dasi je mnogo pri tem izmišljenega, a „ex nihilo nihil“, nekaj žive resnice mora biti vendar v teh pojavih.

Vladni listi sicer hoté zakrivati mržnjo, ki tli v ljudstvu posebno proti naseljenim židom in Nemcem. Zaradi teh sesavk se ljudstvo vznemirja proti Avstriji, misleč „Avstrija je temu kriva“. Vsled nemške oholosti in židovskega oderuštva je ta posledica neizogibna in „par consequence“ neizogibna tudi mržnja. A ta razdraženost ni ostala samo v mejah Hercegovine, marveč razširila se je posredno odtod i v sandžak Novi Pazar. Turški izseljenci iz Bosne in Hercegovine prišli so v Novi Pazar in od tam potisnili srbske prebivalce, tako da je odšlo 822 moških in 432 ženskih samo preko Javora v kraljevino, če se sme verjeti „Odjeku“. Ti prišleci nimajo ni s čim bi se živili in kar v četah prihajajo v hiše bogatih Srbov, kjer ropajo in plenijo srbske „djavre“, kjer ne dobe nič, puštoše ubogi raji i to, kar ima, mučijo mu deco, ženo, trapijo živino in vse. Po zimi, ko v kočah ni ničesar, prodajo se vladi in živé po mestih. Da se vlada trudi, da bi opomogla zlu, tega nihče ne odreka, a navzlic vsem naporom države narašča beda in siromaštvo in ž njimi upornost in razdraženost prebivalstva. Vsekako mora imeti precej lahkovernosti oni, kateri bi brezpogojno verjel dopisniku v „Odjeku“ trdečemu: „Razdraženost je tolika, da jih ne bi umirila v slučaju prodiranja na Mitrovico ni-

LISTEK.

Slike litevske.

Sluga gospe maršalkove.

(Češki napisal E. Jelinek, posl. V. Nevin.)

(Dalje in konec.)

Po nekoliko posetih poznal sem jo dosti dobro. Poleg vseh slabostij bila je ta dama gotovo častna, mila in zanimiva. Imela je srce plemenito, polno dobrot, sočutja in toplote, in kjer je to, tam človek gotovo rad zatisne oko za različnimi slabostmi starih let, katere so sicer neprijetne, pa brez vse nevarnosti. Kaj je na tem, ako je imela gospa maršalkova to ali ono slabo navado — niti meni ni padlo v glavo, imeti kako nevoljo za podobne malenkosti.

Sicer pa so bile „slabosti“ gospe maršalkove take vrste, da jim ni bilo težko zadostiti. Oglašati se in polagati Josipu na svetli krožnik skoro pri vsakem posetu vizitko, prihajati črno oblečen, pričenjati pogovor z vprašanjem, „kako je kaj zdravje“, zanimati se za rodoslovje rodbine, iz katere je

prišla gospa maršalkova . . . to vendar ni bilo tako težko in kruto. Njena „pretenzijonalnost“ je to zahtevala in dosti je! Da je toliko pazila na različne pojave spoštovanja ali pozornosti, ne divimo se . . . saj se je po žilicah gospe maršalkove pretakala kri prednikov, katerih je bil kandidat poljskega prestola. In taka zavest ni mogla ostati brez sledu.

Za to pa se je zahvaljevala ta stara dama s preobilnimi dobrotami vsem, kateri so jo obkroževali. Tudi jaz sem jej hvaležen za mnoge nauke in za marsikateri zanimivi trenutek. Gospa maršalkova je opazovala marsikatero slavno litevsko rožo razcvetajočo se in venečo in vedela je o tem pripovedovati tako zanimivo, da sem vedno radostno zahajal k njej na uro zaupljivega razgovora.

Nekega dne, vrnivši se s celodnevnega poleta nazaj v Vilno, zvem doma, da me je že dvakrat iskal maršalčin sluga in sicer takoj za rana in pa takoj po obedu, kakor da gre za reč velike važnosti. Začudil sem se radi tega nenavadnega poseta, kajti stari Josip ni bil nikdar pri meni. Kaj je pač hotel, ali je prinesel kako sporočilo od gospe maršalkove? Da ni bilo preveč pozno, šel bi bil sam

tja, ali tako sem moral odložiti poset na prihodnji dan. V trenutku pa, ko sem se baš spravljal v posteljo, potrkala nekdo počasi na dveri.

„Dalje!“

Pomislite si! Tiho, skoro kakor zlodej prikradel se je stari Josip v sobo in se ustavil pred menoj. Ozrši se okolu sebe, rekel je mimogrede, „da je tu danes že tretjič.“

Stoprv sedaj ogledam si ga dobro. Kaplje znoja stiral si je s čela, oddihaval se je naglo in kazal sploh utrujenega človeka. Takega še nisem videl nikdar. Josip je hodil vedno prav zložno „panski“ in se ni nikdar utrudil.

„Josip se je upehal!“ nagovoril sem ga naglo, pričakovaje, kaj mi pač pove.

„No po vsem“, reče dostojni sluga, „begam od božjega jutra, in to še tako, da bi o tem gospa maršalkova ne vedela . . . danes sem tu tretjič . . .“ In zopet si je stiral znoj.

„No in kaj se je zgodilo?“

„Nič se ni zgodilo . . . nič . . .“ odgovoril je Josip tešilno, ali jutri, jutri, dobrotni gospod!“

„Kaj pa?“

kaka sila. Oni sami tako velé: „Dve sto tisoč nas je, ki bi poračunali s Švabom, pa makar da mu i sam sultan pomaga; dokler vsi ne podlegnemo, naj ne misli priti v Mitrovico.“

Po tem sodé je razdraženost tako velika, da bi jo Avstrija le z mečem mogla udušiti. Ne, vladi avstrijske ni treba orožja, da umiri razburjene duhove, ampak podvojene skrbi na osobno in gmotno varnost priklapljenih provincij in potem še malo več skrbi za zboljšanje ekonomskega stanja v omejenih pokrajinah.

Pritrditi moramo, da si vlada vestno prizadeva, napraviti mir v pridobljenih deželah, pouzdiginiti blaginjo in osobno varnost, obrt in kupčijo, a če so tudi vladni pooblašenci vsi tako vestni v tem prizadevanju, to je drugo vprašanje. V deželi treba je torej vestnih in skušenih uradnikov in povzdignilo se bode poljedelstvo in živinoreja.

S tem pa smo zadeli ob glavno točko ob ekonomično stanje Bosne in Hercegovine, posebno pa Novega Pazarja.

Že zaradi neplodovitosti zemlje same, iz katere so se po tolikem času turškega jarma izsesale vse dobre rastne sile, ni posebno ugodna poljedelstvu, toliko več je v deželi pašnikov s tečno pičo. Torej je živinoreja posebno pa ovčarstvo pogoj obstanku dežele. Država bi morala torej delati na to, da povzdigne v prvo živinorejo. Živinorejcu ne hasni toliko in toliko repov živine v hlevu, če nima od njih nikake koristi. Delati mora tudi na to, da se živina izvažja, da se širi promet z živino. Ravno največja težkoča v Novem Pazarju leži v tem, ker ni nikakih cestá, da bi se prevažala in gonila po njih živina. Jedín oddušek je pot na Mitrovico, a na Mitrovico dohaja živina tudi iz Bosne ravno po iste ceni. Jedina črta, katera bi bila v največji prospeh trgovini živinski, bila bi Solun-Carigrad. Dokler ta pot ni odprta, do tedaj ni govoriti o prospehu. Da je živine res dosti, o tem nam priča nizka cena mesu. Kilo čistega mesa od pitanih volov velja tam samo 5 krajcarjev, kravje meso ima pa še nižjo ceno. Ni čuda, da pri takih cenah ljudstvo raje lenari, ne da bi se brigalo za domačijo.

Priznati se mora Avstriji, da je v teku malih let dosti storila v tem na novo pridobljenem ozemlju, a le bolj v Bosni. Opozarjajo ti prigodki Avstrijo, naj se tudi zanemarjena južnovzhodna stran čim preje moči odpre prometu. Da se pa to dovrši, treba je odpraviti nedostatke, kateri so v kvar prostemu razvijanju trgovine. Da je še mnogo nedostatkov, kateri pričakujejo nujne pomoči, priča nam samo to, da se mora vsak trgovec idoč iz te pokrajine na kupčijo, obznaniti preje avstrijskemu konzulu v Plevlje in odtod more še le iti na granico, kjer ga čakajo mitnine, doneski za bega, ago, spahijo.

Znano je sicer, da je proga do Soluna in potem na Carigrad že davno v načrtu, vendar bi bilo železi in v korist državi in narodu, da se kolikor moč hitro dovrši.

Pa ne samo, da si država resno prizadeva, odpraviti te težkoče, in uradniki, pooblašenci države naudahnjeni morajo biti istim duhom. Uradniki morajo razumeti težnje narodne in zanimati se za ljudstvo. — Kako pa bo razumel narodove težnje tujec bodisi Arnavt ali Nemec, kateri še jezika na-

rodovega ne umeje. Treba torej tudi uradnikov, večših jezika ljudstva, s katerim občujejo. Faktum je torej, da je beda v deželi, katerej se mora pomoči.

Naj oporeka vestem, katere prihajajo iz navedenih dežel „Agramer Zeitung“ ali „Presse“, bedi in revščini se s tem ne pomore in prepričanje nam ostane, da ni vse tako, kakor bi moralo biti, kajti, da končam, kakor sem pričel: „Ex nihilo nihil“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 29. januarja.

Ministerstvo se baje zaradi češkonemških pogajanj ne bode takoj premenilo, če tudi bi Nemci posebno želeli, da bi odstopila pl. Dunajevski in Pražak, z drugimi ministri bi pa že lahko shajali. Vsakako se bode pa sedaj vladno stališče bolj približalo levi. Zato so pa posebno nemški konservativci kaj nevoljni, da se je sklenil kompromis. Njih listi izjavljajo bojazen, da se bode vsa šolska reforma odložila še za dolgo časa, da bode Gauč še vladno predlogo šolske novele umaknil.

Mnogo govornikov je v ogerskem državnem zboru zahtevalo pri debati o ministerstvu nauka in bogočastja, da se uvede na Ogerskem za katoliško cerkev podobna avtonomija, kakor jo ima protestantska cerkev. Minister Csaki sam načelno ni proti takej avtonomiji in je celo obetal, da se bode o tej zadevi začel v kratkem pogajati z merodavnimi faktorji, misli pa, da o tem se imajo najprej izjaviti škofje, ker proti njihovi volji se v tej zadevi nič storiti ne da.

Vnanje države.

Ko je vlada bolgarska izvedela, s kako okrožnico se je obrnila Rusija do velevladstij zaradi bolgarskega posojila, je takoj zastopniku svojemu v Carigradu dala potrebna navodila, kako da naj skuša pojasniti stvar na merodajnem mestu. Kaka so ta navodila, se ne poroča, po nekaterih izvešjih iz Sofije, bi se pa dalo sklepati, da je Vulkovič mej drugim tudi morda dobil nalogo, da pojasni visoki Porti, da imajo v Sofiji denar za plačilo zapalnih obrokov okupacijskih stroškov pripravljen in jo naprosi, da to sporoči Rusiji.

Metropolit Mihajl dobil je baje te dni brzojavko iz Peterburga, v katerej se mu ponuja mesto generalnega prokuratorja ruske svete sinode, ker je Pobjedonoscev prišel pri carji v nemilost. Je li ta vest istinita, ne vemo. Dosedaj je bil generalni prokurator, ki ima dostojanstvo ministra, navadno kak posvetni dostojanstvenik. Ker je sedanji car jako konservativen, je pač lahko, da hoče imeti višjega duhovnega dostojanstvenika za prokuratorja.

Boulangerjeva stranka na Francoskem vedno bolj propada. Razjedajo jo razpori. Nekaj Boulangerjevih pristašev jako sovraži žide, in zahtevajo, da se borba proti židovstvu vsprejme v program. Drugi pa zopet iz osebnih ozirov nečejo nič slišati o protisemitstvu. Ta razpor je tako velik, da bode gotovo zaradi tega več mož Boulangerju obrnilo hrbet. Sedaj se je stvar poročila generalu, da se on izreče o tej zadevi. Misli se pa, da general ni nasprotnik židov.

Premogokopi na Nemškem so se zadnji čas pripravljali za velik strajk, ki bi se bil imel začeti s 1. dnem februarja. Ker bodo pa drugi mesec volitve za državni zbor in delavci potrebujejo denarja za volilne agitacije in bi strajk utegnil socialnim demokratom škodovati pri volitvah, bode se strajk najbrž še odložil. V Nemčiji je sedaj jako živahno volilno gibanje. Posebno socialisti pridno delujejo in se nadejajo precej mandatov pridobiti.

Ko je odhajal, ustavil se je na pragu in klanjaje se, prosil je še, da naj bi ne ovadil gospej maršalkove njegovega „zbiranja“. To bi jej pokazilo radost.

Odšel je. Preden sem zaspal, premišljal sem o ganljivej vernosti in udanosti starih slug.

Drugi dan položil sem na se slavnostno opravo in malo pred poludnem prestopil prag gospe maršalkove. V prvej sobi pozdravil me je radosti razburjeni Josip. Vrat imel je obvezan s čisto belo zavrtnico s štrlečim vogličkom, na sukni lesketali so se veliki kovinski gumbi in tudi na nogi niso nedostajale lokajske zapone. No, to ne gre inače, ako ima gospa maršalkova praznik!

Jedva ustopim, pogleda Josip na me in z zmagoslavnim smehljajem obrne mojo pozornost k obešalom. Viselo je tam nekoliko svrhnikov.

„Dobro si to učinil, Josip!“ rekel sem prijateljski potrkavši na njegov zgrbani hrbet.

Za trenotek sem ustopil v salon, kjer sem našel že dosti številno družbo „pozornih gratulantov“. Za menoj prišlo je še nekoliko osob. Gospa maršalkova, vidno z našo udeležbo milo ganena, zahvaljevala se je vsakemu posebej na tej „pozor-

iz Carigrada se poroča, da so kristijanski krečanski prebivalci izjavili v posebnej adresi sultanu svojo zahvalo za poslednji ferman. Takej adresi se pa ne sme pripisovati posebne važnosti. Najbrž je bila najeta, da bi se Porta nanjo sklicevala proti velevladstevu, ko bi kaj ugovarjale še temu fermanu. Poročila s Krete pa zagotavljajo, da je večina prebivalstva z novim fermanom jako nezadovoljna. Če sultan v kratkem ne dá kacic novih koncesij, bode buknil nov ustanek.

Portugalski major Serpa Pinto se ne vrne iz Afrike v Lizbono. Vlada mu je izročila neko misijo v zapadni Afriki. Glavni uzrok, da se major v Evropo ne povrne, je pač ta, da se je vlada portugalska bala kacic demonstracij in neredov, če bi se sedaj vrnil v Lizbono. Saj so zlasti republikanci se že pripravljali, da mu prirede jako slovesen vsprejem.

Dopisi.

Z Goriškega 28. januarja. [Izv. dopis.]

„Prišel sem mej svoje, a oni me neso vsprejeti“; tako blizu si je evangelijski mislil naš gosp. vitez dr. Tonkli preteklo nedeljo pri slobu, ki so ga županstva Ajdovskega okraja sklicala „pri Rebku“ zaradi Logaško-Goriške železnice. Pravim: naš gospod vitez, ne da bi se goriški Slovenci Bog vé kako ponašali z njim, ampak zato, ker je vender-le žalibog naš domačinec, naš poslanec in ker smo ga žalibog predolgo zmatrali celó svojim narodnim voditeljem. Zdaj je, se ve da, s tem voditeljstvom pri kraji; o tem se je preteklo nedeljo prepričal gospod vitez sam, ker je menil, da je prišel mej svoje, — a ga oni neso hoteli poznati, niti vsprejeti, a najmanje ubogati. Bil je mej prvimi na mestu — sam; a ko so občinski zastopniki začeli prihajati in je bilo že vse živo „pri Rebku“, ostal je še vedno osamljen, ledena mrzlota véla mu je nasproti iz vseh obrazov. Tu ni bil ljudski zastopnik mej zastopanim ljudstvom, ampak tujec mej odtujenimi volilci. In ko je shod volil svojega predsednika, ni nijeden na to mislil, a še manje zinil, da bi bil državni poslanec najveljavniši predsednik zboru, marveč so vsi „per acclamationem“ proglasili starost izmej županov Ajdovskega okraja, gospoda Andreja Robiča, župana Ribenberškega, za predsednika ljudskemu zboru, na katerem so bile zastopane vse občine celega okraja in nekatere prav obilo.

Zborovanje se je vršilo prav dostojno in častno; govori so se sukali okolu jedinega predmeta: Logaško-Goriške železnice, koja vzbuja v vseh nado veselejše bodočnosti za lepo Vipavsko dolino.

Tudi gospod vitez je govoril — še preveč je govoril, o genezi južne železnice in vseh dotičnih načrtih, o Predelski železnici, oh, oni železnici, o kojoj se je dolgo govorilo, da bi se gradila od Škofje Loke po Idrijski dolini mimo sv. Lucije do Gorice, in slednjič tudi ob onem projektu, koji je bil na dnevnem redu. Se ve da ni zabil poudarjati tudi svojih zaslug, ki si jih je kot državni poslanec skupil o železničnem vprašanju, in slednjič je ponujal neko svojo, v imenu političnega društva „Sloge“ skovano peticijo, katero naj bi tudi županstva podpisala. — Vse tiho mej govorom, vse tiho po končanem govoru. Prečita se peticija — zopet v se tiho. Zdajci se oglasi gospod Angel Casagrande, posestnik in trgovec iz Ajdovščine, in

nosti“, zagotavlja, da taki pojavi prijateljstva oslajujejo njena stara leta. Smehljala se je srečno na vse strani in bila je scela uspokojena. Pravila je, kako bi jej moralo biti pač žalostno, ko bi se morala danes v osamelosti in pozabnosti s solzami v očeh uspominjati srečnih mlajših let, prebitih v vasi v sredi toliko prijateljev in znancev. „Ali tako,“ rekla je v sklepu, „človek niti ne čuti, da se stara... in dobri ljudje ne nehalo spominjati se za me laskovih čestitek!“

Proti temu nismo ničesa ugovarjali in vsi smo hvaležnost gospe maršalkove odbijali le s trditvijo, da je bila to naša dolžnost.

Ko pa smo se ločili, zahvaljevala se je starica vsakemu posebej še jedenkrat na skazanej „pozornosti“. Znova je zagotavljala, kako jo je to potešilo.

V tem trenutku pogledal sem na starega Josipa, ki je častno stal pri dverih.

Ti moj Bog! Gospa maršalkova se je zahvaljevala vsem... vsem... le Josipa je pozabila, kljubu temu, da so vzlasti njemu pripadale vse te zahvale! Reči smo si mogli zaupno na stopnicah, da bi brez Josipa morda niti jeden izmej nas ne

„No, jutri imamo sveto Felicijo... gospa maršalkova ima praznik... To me je utrudilo...“

„Zakaj pa?“

„Zakaj? Dobrotni gospod še vprašuje in morda bi bil sam pozabil!“ reče Josip z dobronim srdom. „Kdo pa teh „površnih“ prijateljev tukaj ve, da se gospa maršalkova imenuje Felicija in da ima jutri praznik. Pozabil bi prvi, drugi, tretji in morda bi niti nihče ne prišel starej gospej čestitat... In je to možno, da bi se gospa maršalkova pritoževala radi nepaznosti ljudij? V vasi to je bil ta dan vedno poln dvor in šlahta se je shajala čestitat starej gospej od daleč in blizo. — Kdo ve, kako bi se jutri izšlo, da nisem tekal od rana. — Bil sem pri vseh znancih in prijateljih in sem vsem povedal, da imamo jutri sveto Felicijo!“ In z nekakim čutom blažene zavesti dodal je pošteni sluga: „Ali glejte, to se bo jutri dobro izšlo, prišlo bo nekoliko ljudij čestitat, obljubili so mi to... no, prihajam tudi k vam, da bi jutri ne pozabili naše stare gospe. Prosim — ta bo imela radost!“

Srčno ganen stisnem Josipu roko. Ni mi trebalo niti obetati, da gotovo pridem — videl je to na mojem obličji.

izrazi mnenje, da bi se županstva ne družila s političnim društvom „Slogo“, ampak naj bi zbor odbral poseben odbor, kateri sestavi peticijo in jo potem po primernem potu odpošlje na svoje mesto. Burno odobravanje, — predlog je jednoglasno vsprejet.

Gospod vitez se mej nadaljno razpravo potrudil do predsedništvene mize, pospravi svojo peticijo, utakne jo v žep ter se poslovi — po francoski. — Neslavljen, nepozdravljen je prišel, — neslavljen, nepozdravljen je odšel. — To je sad — krvavega stegna in gotovo ne zadnji in ne najhujši. —t—.

Z Rakeka 28. januarja. [Izv. dop.] Danes jutraj umrl je na Unci tamošnji posestnik in trgovec g. Anton Jeršan v 76. letu dobe svoje. Njegova smrt je za Unec in ves kraj velika izguba, kajti pokojnik bil je v najširših krogih zelo priljubljen, bil marljiv in razumen pospeševalec kmetijstva in gozdarstva na Notranjskem. Njegova prizadevanja bila so zelo uspešna, svoja posestva pouzdignil je v vzgledno gospodarstvo in njegovo delo imelo je ta veseli uspeh, da so ga sosede začeli posnemati in so se razna gospodarstva vidno boljšala. Za nesebično in uspešno delovanje za prosep živinoreje, gozdarstva in sadjarstva ga je c. kr. kmetijska družba večkrat odlikovala.

Razven tega bil je pokojni Jeršan veliko let občinski svetovalec, član šolskega sveta in načelnik cestnemu odboru. Vse te častne in zaupne službe opravljal je točno in vestno in si pridobil hvaležnost tamošnjega prebivalstva. Posebno pa je še omeniti, da je Jeršan z neumorno svojo požrtovalnostjo dognal pravdo zaradi servitutnih pravic posestnikov na Unci, Rakeku, v Cerknici, Planini i. t. d. v gozdovih graščine Haasberške in s tem vsem rečenim okrajem jako veliko koristil.

Jeršan bil je odkritosrčen značaj, poštenjak v vsacem oziru, dobronik revežem, za občino Unec pa skrben oče. Zato je njegova smrt vzbudila povsod veliko žalost in vsakdo toži: Jeršana ni več! — Blag mu bodi spomin!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je krajnemu šolskemu svetu v Sromljah za šolske namene 100 gld.

— (Rekvijem) za pokojnega cesarjeviča Rudolfa bode jutri ob 10. uri v škofijski cerkvi. Rekvijem bode imel gospod knezoškof dr. Missia in udeležili se ga bodo civilna in vojaška oblastva.

— (Dnevni red seji Ljubljanskega občinskega sveta) v četrtek 30. dan januarja letos ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. 1. Naznanilo predsedstva. 2. Finančnega odseka poročilo ob občinskem proračunu za 1890 leto.

— (Pri nocojšnem zabavnem večeru „Pisateljskega društva“) bode čital g. prof. Orožen o Stanley-u.

— (Deželni odbor kranjski) je imenoval za sekundarija v tukajšnji bolnici dr. E. Klineka in drd. Fr. Šifrerja, prvega za medicinski, drugega za dermatologični oddelek.

— (Od Male Nedelje) se nam poroča 27. januarja: Tukajšnje „Leposlovno bralno dru-

bil prišel — nevede sploh, da na tadan pada imenina gospe maršalkove.

Ali dobri Josip ni bil ljubosumen, naopak, uspokojenje njegove veliteljice mu je bilo največje zadoščenje. Zato je stal rad neopažen pri dverih in je žarel radosti, gledaje, kako se množimo in kako se s tem znanstvom teši stara gospa...

Drugi dan posetim zopet ob navadnej uri gospo maršalkovo. Ko se v prvi sobi srečava z Josipom, vprašam ga, kako je bil včeraj zadovoljen.

„Zelo, zelo!“ reče on samosvestno in doda šepetaje: „Pomislite si, ko ste vsi odšli, imela je gospa maršalkova tako radost, da me je poklicala in rekla: „Asan, daj mi, da njuham!“

In Asan je dal! Opisal mi je ta dogodek tako pristržno, tako dobitno in poleg tega tako ponosno, kakor bi se hotel ponašati z odlikovanjem kakega komturkega reda.

Da, da, to je bil dober sluga, ta stari Josip. Ali tudi stara gospa je morala biti zelo dobra, kajti tega, kar jej je storil Josip, ni storil niti za plačo niti za dobiček. Tu so odločevali gotovo globlji razlogi: opravičena hvaležnost in vernost!

štvo“ je v običnem shodu dne 13. t. m. glede na zasluge in delovanje na lepoznanstvenem polju gosp. dr. Josipa Vošnjaka jednoglasno častnim udom izvolilo. V kratkem se odpošlje primerna priznanica.

— (Še jedno delo cesarjeviča Rudolfa) našlo se je v Mayerlingu. Rokopis, pisan lastnoročno, je vrlo zanimiva študija o konjereji na Ogerskem. Posebno temeljito razpravlja se o vzrokih, kako je nastalo v Ogerskeji toliko različnih plemen in sicer se razlaga izvor in razvitek vsakega plemena posebej. Rudolf bil je res v vsem strokovnjak!

— (Vodnikov ples.) Opozorujemo danes društvenike Ljubljanske čitalnice na Vodnikov ples, ki obeta združiti v soboto dne 1. februarja vse narodne kroge v prostorih naše čitalnice. Odsek, kateremu je skrbeti, da se letošnji ples pridruži častno onim preteklih let, prizadeval si je po najboljši moči, oskrbeti vse, kar bode povzdignilo to slavnoznano narodno veselico, zlasti skrbel je za lepa in dragocena darila, ki se bodejo izročila narodnim damam v spomin. Zvesti smo si, da bode udeležba mnogobrojna, dobro došli pa bodejo tudi gostje, ki naj se izvolijo predstavljati po društveniku jednemu izmed odbornikov.

— (Smrt vojvode od Aoste Amadeja.) brata kralja italijanskega, dala je zopet povod protivavstrijskim demonstracijam, ker tega, kar se je te dni dogajalo v Trstu in Gorici, drugače zvati ne moremo. Precej, ko se je na večer zvedla njegova smrt, odšli so iz gledališča „Teatro Filodramatico“ skoro vsi gledalci. Tudi v parterji in v ložah bilo je skoro vse prazno. Glumaška družba italijanska hotela je sicer ustaviti igro, vendar pa se je še igralo do konca. Dne 22. t. m. na dan pogreba bila so zatvorena vsa gledališča in plakati so v črnih okvirih javljali, da se ne bode igralo zaradi smrti Amadejeve. Čudom se temu čudimo, ker se niti pri smrti cesarjeviča Rudolfa jim kaj takega ni potrebno zdelo. Tedaj so bila vsa gledališča odprta, a ta dan je tudi mestno gledališče bilo zaprto. Iz Trsta in iz Gorice odposlalo se je telegramov polno, posebno nesramen, da, recimo kar naravnost, veleizdajsk je nastopil iz Gorice: „Irredenta Goriska pridružuje se občeji žalosti in plače nad grobom jednega najodličnejših svojih (sic!) sinov, princa Amadeja, katerega je ranila avstrijska krogla pri nesrečni Kustoci, moža darežljivega in plemenitega.“

— (Ples Ljubljanskih natakarejev in markérjev) bode v četrtek dne 6. februarja pod častnim predsedstvom restavraterja g. Frana Ehrfelda v prostorih kazinske restavracije. Začetek ob 9. uri. Svirala bode godba c. in kr. pešpolka baron Kuhn št. 17. Čisti dohodek namenjen je ubogim stanovnikom Ljubljanskega barja.

— (Pogreb pokojnega Frana Žigroviča-Pretočkega) bil je veličasten. Ob štirih dvignili so telo zaslužnega moža raz oder v mrtvašnici in blagoslovil ga je preč. g. Suhin, prisostvala stam mu g. Lepušič in g. Pažura. Zatim odpel je zbor „Kolo“ žalobnico. Nebrojno vencev mu je krasilo rakev in pri pogrebu bila je prisotna skoro vsa svetna in duhovna inteligenca iz Zagreba in bližnje okolice.

— (Popotnik.) Časopis za učitelje in prijatelje šole. Glasilo „zaveze slovenskih učiteljskih društev v Ljubljani“ ima v 2. številki vsebino: Vspnite se, učitelji slovenski. — Kako bi se slovenski učitelji materijelno opomogli? O vprašanju pri pouku. (Francišek Vrečko.) — O lepoznanstvu. Piše Ivan Klemenčič. — Sirota Jerica. — Slovestvo. — Pisma iz Sibirije. — Dopisi in druge vesti. — Raznoterosti. Listnica. Tej številki pridelana je priloga: Napake pri vzgoji otrok v zveržosteznem vrtu. Kratek in umeven navod, kako ravnati, da se ti otroci razvadijo in spridijo. Poleg nemškega „Der Irrgarten der Erziehung“ Slovincem priredil Fr. S. Jamšek, šolski ravnatelj v Reichenburgu. Taka priloga bode se dodajala v vsaki, ali vsaj v vsaki drugi številki.

— (Proti poplavljenju savskih bregov.) To vprašanje razpravljali so v Sisku odposlanci vseh bližnjih pokrajin na savskem bregu, da se vendar že opomore zlu, katero preti tolikokrat uničiti pridobljene prideleke kmetu. Dosti se je sklenilo, izkopati potoke globlje, napraviti odtokove nove in popraviti stare odtokove, nasipe in jezove.

— (Upor v Stubici.) Kakor lani, tako se je tudi letos ponavljala ustanek v Stubici. Razpor nastal je zaradi razdeljenja gozdov, ker kmetje se niso mogli udomačiti z mislijo pustiti gozd. Temu malemu upor bil je kriva ženska neomožena, stara 40 let, večča hrvatskemu in nemškemu pismu. Ljudje so ji posebno zaupali od takrat, ko je prišla z Dunaja. Slepčila je ljudi, da je potožila njihovo revo samemu cesarju in cesarici in da sta jej cesar in cesarica rekla: „Le pojdite domov, ljuba Babika in povejte kmetom, da so po starem zakonu od Marije Terezije gozdi njih.“ Taki govori so seveda razburili ljudstvo in vlada je izprevidela, da je tu hujskač in res zaprla omenjeno Barbaro Novak v ječo Zagrebške sodnije.

— (Tourville.) O svojem času se je mnogo govorilo o Henry-ji Tourville-Perreau, ki je v Bolzanu umoril ženo svojo in je zaradi tega bil obsojen na smrt in potem pomiloščen v 18 letno ječo. Ko je bil obsojen, so ga dali v kaznilnico Gradišansko, kjer je poskušal uradne sluge podkupiti, da bi mu pomagali pobegniti. Sluge so se zaradi tega morali zagovarjati pred okrožnim sodiščem v Gorici zaradi zlorabe uradne oblasti in njega so 1881. l. premestili v kaznilnico v Karlau-u, kjer je umrl v soboto v 53. letu svoje dobe.

— („Bralno društvo“ v Borovnici) priredi plesno veselico v nedeljo dne 2. svečana 1890 leta. — Začetek ob polu 8. uri. — Ustopnina za ude 30 kr., za neude 50 kr. Odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 28. januarja. „Politische Correspondenz“ javlja se iz Peterburga: Car je odobril predlog vojnega ministra Vanovskega, da se dodela osrednje-azijska (Taškendska) železnica in zveže s transkavkaško progo. Vrhovno vodstvo vseh del izročeno je generalu Anenkovu. Delo prične se najpozneje 1. maja.

Belgrad 28. januarja. „Agence de Belgrad“ javlja: Opozicijskih listov senačne vesti o mobilizaciji vojske, o reaktivovanju generala Horvatića, o nemudnem sklicanju skupščine, da dovoli kredit za mobilizacijo, o utrdbi Zajčara, katerim ukrepom dalo je povod dozdnevno zbiranje vojske od strani Bolgarske, so popolnoma neosnovane. Res je samo to, da se bode o svojem času zahteval dodatni kredit za redno popolnjevanje topničarskega gradiva.

Pariz 28. januarja. „Tems“ javlja iz Sofije: Bolgarska vlada sklenila vzeti novo posojilo, da se poplača še ostali del ruske vojne odškodnine.

Dunaj 29. januarja. „Wiener Zeitung“ objavlja ministersko naredbo glede izvrševanja zakona z dne 19. aprila 1885 tikajočega se začasnega zboljšanja dotacij katoliške dušobrižne duhovščine.

Budimpešta 29. januarja. „Nemzet“ govoreč o spravi naglašja: dualizem in interesi Ogerske morejo le pridobiti, ako se avstrijske parlamentarične in vladne razmere razvijajo, ne da bi jih kalile narodne agitacije. „Pesti Naplo“ pravi, da je res, da bodo Nemci v Avstriji sedaj pridobili zopet večji upliv nego doslej in v bodočnosti za Avstrijo ugodnejo politično dobo.

Razne vesti.

* (Pesnik novogrški.) Izredno starost doživel je najznamenitejši pisatelj novogrški Aleksander Rangaber. 25. januarja slavil je svojo osemdesetletnico. Poslavljen je s svojimi navdušenimi pesnimi in novelami, zraven tega pa se je pečal tudi z zgodovino in politikom. Zadnje dve leti bil je poslanik grški v Berlinu. V zgodovini proslavil se je z zgodovino novo-grškega slovstva, katera se prišteva najboljšim in ne samo mej novogrškimi literarnimi zgodovinami in mej enakimi deli drugih narodov.

* (Nova obrtna cvetlica.) Našemu lanu že zopet preti konkurenca. Precej ga je že bombaž, a sedaj še kanaf, cvetlica, katere vrednost odkril je angleški kemik in geometer Brackenbura na obalah Hvalinskega morja. Iz cel te cvetlice posrečilo se mu je dobiti niti trde in svetle, katere se dajo beliti in barvati. Ker so specifično laže in isto tako trdne kakor lanove niti, in bolj po ceni, rabljiv je posebno za vrvi, vreče. Če se uresniči ta govorica, nadjamo se videti ta produkt na ruskem semnju.

* (Meteor.) Na bosenski meji ne daleč od vasi Žirovac na Hrvatskem opazil se je meteor, kateri je z velikim treskom pal na zemljo.

* (Dvajset tisoč goldinarjev poneveril) je gozdar kneza Schwarzenberga Arnold Birchann v Dornbachu in so ga dne 27. t. m. zaprli. Gozdar ima kacic 60 let je oženjen in oče več nedoraslih otrok.

* (Požar nemškega gledališča v Budimpešti.) Kaj je vzrok požaru se dosedaj ni moglo dognati. Priprava za kurjavo je popolnem nepogrešna. Mestni inženir cenil je škodo na 130.000., dočim trdi gledališki ravnatelj sam, da je škoda 300.000 gld.

* (Od volkov preganjani.) Več kmečkih fantov iz Söreda v Belograškem komitatu na Ogerskem se je s sanmi peljalo v gozd. V gozdu se za njimi priklati velika tropa volkov. Cesta je bila dobra in fantje so konje tako gnali, da je le največji volk jih dohitel. Skočil je konju na vrat in ga ugriznil. Fantje na vozu so se s tem rešili, da so hitro porezali jermenje palega konja in ga pustili volku, ter so se z drugim konjem hitro dalje odpeljali.

* (Oče in sin povožena.) Strašna nesreča pripetila se je na železnici blizu Brescie. Železnicega stražnika sin hotel je čez železnični tir, pa je pal, ko se je baš hitro približeval vlak. Oče koj skoči, da potegne otroka s tira, pa vlak je oba povozil. Vodja vlaka je skušal vlak zavreti, pa ga ni mogel.

SLOVANSKI SVET

prinaša v 2. številki naslednjo vsebino: Ustava, interesi narodov in Avstrije. — O kritiki dr. Mahničar. II. K nasprotniškim razpravljanjem o nam očitnem razširjanju protestantskih načel. (Dalje.) — Komentarji k nekej farizejskej „molitvi“. — Pogled po slovanskem svetu. a) Slovenske dežele. b) Ostali slovanski svet. — Književnost. — Novine in časopisi.

„SLOVANSKI SVET“ izhaja po dvakrat na mesec, vselej 10. in 25. dne meseca, in se pošilja naročnina izdajatelju „SLOVANSKEGA SVETA“ v Gorico. — Naročnina znaša: za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld. Za Ljubljanske naročnike in dijake velja: celoletno 3 gld. 60 kr., poluletno 1 gld. 80 kr., četrtletno 90 kr.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in udih ter bolečine v členkih uspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenici 90 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvor. založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (55—1)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

25. januarja: Meta Pader, branjevka, 63 let, sv. Petra cesta št. 51, za pljučnico.
26. januarja: Matija Pavlin, umirov. poštni uradnik, 83 let, Rožne ulice št. 31, za oslabiljenjem. — Jakob Anžek, delavec, 50 let, Gradišče št. 6, za jetiko. — Ivan Klemenč, zasebnik, 93 let, Reseljeva cesta št. 16, za oslabiljenjem. — Alojz Bevc, posestnik, 55 let, sv. Petra cesta, št. 87, se je zadušil po plinu.
27. januarja: Marija Pfeifer, zasebnica, 52 let, Dunajska cesta št. 13, za rakom. — Friderik Križnar, kanonik, 49 let, Pred Škofijo št. 9, za jetiko.

V deželnej bolnici:

23. januarja: Lucija Skubic, gostija, 60 let, za pljučnim emphysemom. — Josip Velše, gost, 67 let, za pljučnim emphysemom.
24. januarja: Rozalija Zidar, krojačeva hči, 4 leta, za jetiko. — Marijeta Udovič, gostija, 63 let, za oslabiljenjem. — Marija Kenk, delavka, 58 let, za rakom.
25. januarja: Reza Heinze, gostija, 72 let, za srčno vodenico. — Marija Suš, gostija, 70 let, za kapljic.
27. januarja: Urša Varlich, gostija, 80 let, za oslabiljenjem. — Marija Slobodnik, delavka, 22 let, za jetiko.

Rojci:

25. januarja
Pri **Slonu**: Grünhut, Arnold, Rosenthal, Kittel z Dunaja. — Smrekar iz Sevnice. — Moll iz Stokrova. — Fürst iz Čubra. — Leitner iz Linca. — Warthol z Ustja. — Orelli iz Varesa.
Pri **Malič**: Köllermann, Grünhut, Handl, Schmidt, Koller, Stankovich z Dunaja. — Liebsitz iz Celovca. — Huner iz Brna. — Fettingier iz Pulja. — Hommingo iz Norimberka. — Baron Lazzarini iz Grada.
Pri **Bavarskem dvoru**: Jaklič iz Kočevja. — Joscht iz Grada.
Pri **južnem kolodvoru**: Maurer iz Celovca. — Herzberg z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. jan.	7. zjutraj	740.5 mm.	-1.2° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	736.9 mm.	7.6° C	m. jz.	jas.	
	9. zvečer	734.9 mm.	5.2° C	z. jz.	jas.	
28. jan.	7. zjutraj	735.7 mm.	0.8° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. popol.	735.1 mm.	6.6° C	brezv.	jas.	
	9. zvečer	735.0 mm.	4.4° C	brezv.	obl.	

Srednja temperatura 3.8° in 3.7°, za 5.2° in 2.4° nad normalom.

Dunajska borza

dne 29. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	88.55	88.45
Srebrna renta	88.60	88.60
Zlata renta	109.60	109.75
5% marena renta	101.70	101.75
Akcije narodne banke	932.—	934.—
Kreditne akcije	325.—	324.25
London	118.15	118.20
Srebro	—	—
Napol.	9.36 1/2	9.38 1/2
C. kr. cekini	5.57	5.57
Nemške marke	57.67 1/2	57.72 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	176
Ogerska zlata renta 4%	—	103
Ogerska papirna renta 5%	—	99
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	116
Kreditne srečke	100 gld.	182
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	167
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

Pravnik

z jednoletno legalno odvetniško prakso želi službe v notarski pisarni.

Blagovoljne ponudbe vsprejema upravništvo „Slovanskega Naroda“ pod naslovom: „Notarski kandidat 1890.“ (80—1)

Ženitna ponudba.

Posestnik na deželi išče si tovaršico za življenje, ne čez 25 let staro, z nekaj premoženjem. — Pisma, če je možno, s fotografijami, vsprejema upravništvo tega lista pod „Rodbinska sreča“. (64—3)

Zobozdravnik AVGUST SCHWEIGER

ordinuje vsak dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne.

Stanuje

(908—27)

v hotelu „Pri Maliči“, II. nadstropje, št. 23.

Nova neprekosljiva Pariška plomba, priznana od avtoritet za najboljšo, zobem jednake barve ter nadomesti v svojej trajnosti zlato plombo.

Svoji

k
svojim!

Veseloigra v 1 dejanji.

Spisal

Dr. J. Vošnjak.

Igra se je v prvič igrala pri Vodnikovih slavnosti in bila od občinstva vsprejeta z največjo navdušenostjo.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani in v vseh knjigarnah.

Cena 30 kr.
(s poštino vred).

Najboljši in jako ukusni
sležiški in moravski

krompir

posebno izvrsten za seme, kakor tudi za domačo rabo, prodaja se na debelo in na drobno v vrečah po najnižjih cenah pri (66—2)

JOSIPU LEUZ-u

trgovina s kmetскими pridelki pri mesarskem mostu.

A. KORSIKA

Glavna prodajalnica: Tržaška cesta 10 poleg c. kr. glavne tobačne tovarne.
Odlikovana: umetna in trgovska vrtnarija v Ljubljani.
Podružnica: Šelburgove ulice 6 vis-à-vis c. kr. pošt. in telegraf. uradu.

Priporoča se p. n. občinstvu za izdelovanje svežih šopkov in vencev s trakovi in naptisi. Ima veliko zalogo trakov mnogovrstne baže in barv; ravno tako ima vedno narejene suhe vence, kakor tudi Makardove vence in bukete, vse v najnovejših fazonih. — Vsa ustna naročila, kakor tudi pismena naročila po pošti se hitro in po ceni izvrše.

Potem priporoča svojo bogato zalogo mnogovrstnih vrtnih in družih semen, pravih in dobro kalilnih, rastlin (cvetlic) v loncih in izdeluje stvari v njegovo stroko spadajoče ter prosi za mnogobrojna naročila.

Z odličnim spoštovanjem

(39—10)

ALOJZI KORSIKA.

Prodajalnica

z mešanim blagom

v najboljšem teku, s slabo konkurenco, z velikim prometom, proda se v večjem okrajnem in farnem trgu na Dolenjskem, zraven železnice, precej prostovoljno in jako ceno.

Pojasnila daje Frana Müller-ja Annoncen-Bureau v Ljubljani. (67—2)

Dr. Friderik Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrti njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinke od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kožave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajede in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodom vred gld. 1.50.

Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trnkoczy-ji, lekarji. (179—22)

NOVA PESMARICA.

Zbirka najbolj znanih slovenskih, hrvatskih, srbskih, bolgarskih, čeških, poljskih in ruskih pesnj.

Sestavil

Ivan Zeleznikar.

Založil

Dragotin Hribar.

Cena: Mehko vezani 80 kr., s pošto 10 kr. več. Elegantno vezani 1 gld. 20 kr., s pošto 1 gld. 30 kr.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani. — Naroča se pa lahko tudi v vsaki bukvarni.